

ШУМАДИЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овай листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врте 5, крайц. за трипутъ.

№ 4.

ПОЛИТВА.

Ты, кои савъ светъ единомъ мигомъ крећешъ
И у слави по облаци шећешъ,
У светлостъ се к'о ризу облачишь,
Дивно небо ведришь и облачишь,
Кои дугу седмобойну шарашъ
И светове изъ ничега стварашъ.
Кои небо звездама застирешъ
Дивну зору румени натирешъ,
Кои с' већий одъ целе вселене —
О Господе смилуй се на мене
Лицемъ къ земљи кой предъ Тобомъ падамъ
И ништожанъ блакости се надамъ! —
Твою благость потоци жуборе,
Вѣтри шуште и китясте горе.
Тебе отца земля приповеда
Безконанчностъ съ небомъ изповеда!
Ты шумице одевашъ зелене,
Обдржавашъ срне и елене.
Ты лавове по пустини ранишь.
Малогъ мрава одъ падежа хранишь. —
Све што людско може видит' око,
Ову землю и небо високо
Ярко сунце што овако сјае
И веков'ма непамѣнимъ трае,
Сяйный мѣсець и сиѣне звезде,
Што трептећи преко неба ѣзде,
— И юшть многа уму непонятна
Превиспрена, дивотна и знатна:
Све с' то Боже Твой руку дѣла,
Све ий Твоя *любовь* произвела.
Све створено одъ света постаня
Теби служи и Теби се кланя:
Прашаъкъ земль к'о високе горе,
Росна капля к'о и сивъ море,
Тебе слави, хваломъ преузноси
И одъ Тебе благу милость проси. —
Кадъ превѣчну, дивну славу твою

Са световы чисти души пою
Кадъ предъ Тобомъ стрепе Херувими
Съ миріяди трепте Серафими,
Шта ће човекъ овай мравакъ слабый,
Ништожество когъ съ тренуткомъ сграби? —
О Господе, невечерный свете!
Я самъ скрушенъ — и сузе ми лете.
Къ Теби с' дижу лаке мысли мов,
Ал' ий скруше зраци силе Твое;
Чувства срце узбуђено носи;
Ал' у страу духъ милости проси.
О Господе, помилуй ме мрава
И одъ мене да ти струи слава! —
Изведи ме изъ провале страстей
И запой ме струиомъ Твое сласти.
О Господе сильный, милостивый,
Упути ме ка блаженой нивви,
Где с' усеви вечни засађую,
Где с' блажени плодомъ наслађую! —
Сна часови столѣтја л' многа
Протекоше до рођеня мога,
Я се роди — сутра м' неће быти
Пра' ће слабый црный гробъ покрити.
Данасъ гордо подижу се горе,
А кадъ сутра — залило ий море.
Данасъ човекъ сладости ужива,
А кадъ сутра — земля га покрива.
Данасъ великъ међ' првыми првый,
А кадъ сутра — облазе га црви. —
Све се руши и све се обара,
Све пропада, у пра се претвара.
А Ты Боже, кои животь даешъ
Свймъ светов'ма, колико Ты траешъ? —
Ты си *еданъ* Боже безконечанъ,
Ты премударъ, штедаръ и превѣчанъ! —
— О Господе, што судбине круте
Руководишь, осветли ми путе,
Коиомъ треба да мой животь иде,
Да ий желне мое очи виде.
Сузно око коекуда блуди,
Ал' духъ единомъ за вечношчу жуди.

О Господе призри на ме слаба,
И саслушай молбу Твога раба.

І. Драгашевић

Плавша изъ Намыра.

(съ нѣмачкогъ изъ Чокеа)

1.

У прекрасной вароши Намыру у Фландріи живила є една добра удовица скромно и мирно. Ко ніє ню у цркви видіо, одъ кое ни єданъ данъ изостала ніє, или у своєме дућанцу, гдѣ є са свилономъ робомъ и финимъ чипкама трговала, тай о нѣномъ быћу незна. Можда быгоспоя Плавѣшка тако незна умрла, као што є и живила, да ніє єдногъ сына одъ 26. година имала, кои є безъ свогъ садѣйства вниманіє вароши, или баръ половине и то лѣпше половине, на себе привукао. Онъ є быо добаръ младићъ, госпоя Плавѣшка воспитала га є найскромніє; боля друштва, него што є нѣгова мати и найближи сродници, никадъ ніє видіо; новаца никадъ ніє у цєпу много имало, єрѣ госпоя Плавѣшка ништа ніє одъ свогъ мужа наслѣдила, а она мала трговина са свиломъ и чипкама мало є прихода доносила, онъ є сасвимъ умѣренъ быо у желаяма; одвѣћъ прилѣжанъ, честанъ и разуманъ. Но све ове врлине небы га у Намыру упознале, да ніє онъ найлѣпшии младићъ быо, у околини на 20. и 30; мильа далеко. Зашто є онъ тако лѣпъ быо, и какавъ є быо, ко бы га то могао изприповѣдати? Доста, кадъ погледа човекъ свойствену любкостъ лица нѣговогъ, нѣгове плаве очи и прекообычайно пріятный погледъ, онда свакій мора казати, онъ є лѣпъ. И збогъ нѣгове коврчасте и као злато косе, звао га є савъ Намыръ умѣсто господинъ Плавѣщъ просто само Плавша. Тада є быо обичай, да свакій младиъ господичићъ носи мачъ и власулю (бароку) на глави; но госпоя Плавѣшка збогъ штеднѣ ніє зато ништа хтела знати. Она му є у мѣсто мача рифъ дала, у мѣсто власуль сама му є нѣгову плаву коосу коврчила; и свакій а сувыше свака држала є ово за најлѣпше и најпрістойніє.

Добрий Плавша ни найманъ ніє се о томе бринуо, да ли ће се нѣговъ рифъ у рукама и нѣгова коса коме допасти. Онъ є држао себе за человека, као што су и прочи люди, и ніє знао зашто и съ каквомъ силомъ онъ кадкадъ у пролазеню очи и срдца девоячка на себе привлачи. Што су га жене и дѣвойке драговольно и пріятно погледале, на то є іошъ одъ детинства навикнутъ быо, зато му ово и ніє странно было; нити му є до тога стало, да о томъ разсуђава. Кадъ га нѣгове пріятне землякинъ случайно у дуге разговоре уплету, онъ є то држао, да оне све радо брбляю по женскомъ обичаю. Ако му една или друга понекадъ у забравности руку стисне, онъ іой то обратно учини и одпусти є.

Оне су радо долазиле, шта выше и одъ отмѣни кућа кодъ госпое Плавѣшке у дућанъ, да пазаре свилене

мараме или чипке. Госпоя Плавѣшка рекне нѣномъ сыну; „Видишь діете, како намъ небо благосиля нашу скромность, наше поштенѣ и нашъ трудъ. Сынъ на то благодари Богу за доброту.

Но опеть є за чудо было, да є онай небесный благословъ, као што га є госпоя Плавѣшка назвала, имао свою собствену ћудъ; єрѣ она є заиста была скромна, честна и вредна као и сынъ; но при свемъ томъ, редко є могла што са женскиняма пазарити, кадъ се сама у дућану нађе. Увѣкъ су іой налазили у томе ману, да є скупа, да яко преценює еспаћъ; а напротивъ сыну, премда, и онъ исто онако зацени, плате драговольно, неодкидаюћи му ни єдногъ динара. „Видишь,“ рекне мати, „я самъ већъ стара, намрштена и слаба жена; ты имашъ больй даръ говора. Найболъ є да се я одморимъ. Я самъ доста штедила, трговала, сабирала и прикупляла; садъ ради ты самъ; жени се, а я ћу моє старе дане кодъ тебе да проведемъ.“

Сынъ ово за добро нађе. Нѣму є было познато, да одъ памтивѣка обичай постои, да се у некимъ извѣстнимъ годинама треба оженити, а немислећи много зашто?

2.

Пытанъ є садъ было, гдѣ дѣвойку за жену да нађе? — „Я ћу се зато побринути сыне“ рекне нѣгова мати „ослони се само на мене.“

„Како бы было майчице, кадъ бы я Марію мою сестричину узео? Вы знате добро, да є стриць одавна казано; я и Марія морамо паръ людій быти. Она є штедльива дѣвойка. Мы смо се іошъ као деца сватова играли. Стриць ми є некій данъ о томе говоріо.“

„И са многъ є говоріо“ рекне г. Плавѣшка: „Но чедо мое, одъ тога нема ништа, и то изъ триста узрока. Одъ свію овы узроча навешћу ти само неколико; и то прво: докле є годъ наша трговина бѣдно ишла, дотле насъ є твой стриць попреко гледао. Садъ, кадъ є видіо тай гордый господинъ, да се мое муштеріє мложе, мало є понизниі. Я никако вевѣруемъ томъ старомъ лицу. Друго: Марія є врло добра, честна и штедльива; али ништа нема. Трговаць нетреба да пыта, шта є нѣгова жена, но шта има. Она нема никаквы добара, а и ты неимашъ; нула одъ нуле остає ништа. Треће: Вы сте обое одъ два брата дѣца, свѣтски и духовни закони забрапною, да тако наблизно сродници у бракъ ступаю. Я докъ самъ жива немогу то допустити, на макаръ закони и дозволили. Четврто — —“

„Већъ доста майко!“ рекне обавѣщѣный сынъ: „мени є само тако на память дошло; бирайте ми другу.“

Госпоя Плавѣшка нађе му после нѣколико дана другу невѣсту по имену Поликсену, кѣрѣ богатогъ ножара. Дѣвойка є была богата, али ружна као страва; была є груба, а одъ богиня остала є готово слепая, и ово су текъ найманъ нѣзине неприяности. Збогъ тога се и ніє досадъ удала. Ножаръ одма ступи съ госпоіомъ Плавѣшкомъ у преговоре, а девоячка коя се никадъ надала ніє, да ће се кои обожатель нѣногъ лица у свимъ частима свѣта наћи, кадъ є за любезногъ Плавшу чула, пламтила є одъ стида и милине тако, да є сва у лицу позеленила.

Но кукаванъ Плавша, кадъ е о новой овой про-
сидби чуо, было е такође савъ зеленъ исподъ очю.
Кадъ одъ овогъ ужаса мало къ себи дође, подигне сви
десетъ прстию у висъ и рекне: „Майко, я ти нећу е-
данъ но двеста и педесетъ узрока на прсте изброяти,
зашто я немогу ню за жену узети. Прво вата ме одма,
чимъ на ню помислимъ грозница; друго мука; треће не-
свѣсть; четврто зунѣ ушю; пето — —“

„Доста!“ повиче г. Плавѣнка, коя проче стотине уз-
рока нѣ хтела саслушати: „Ты говоришь као аптекаръ,
а не као трговаць. Узмимо само на рачунъ, кадъ мы
нѣне новце десетъ пута у години преко руку претуримо:
колико ћемо добити?“

Мати и сынъ нису никакко могли съ нѣовимъ рачу-
номъ на чисто изићи. Ту е было доста еда и неволѣ. Г.
Плавѣнка остане при своме, а Плавша постоянно остане
нѣговомъ млађаномъ срцу. Но тако то понекадъ иде, као
што и сами знамо. Она е већма намргођена, а онъ
већма жалостивъ. И ако е была яка зима, опетъ е ра-
дѣ садъ одао, него у пролеће и лѣто, само да неслуха
рачуне материне. И да небыяше любовъ и благодарность
спрамъ майке нѣгове, онъ бы у бѣлый свѣтъ отишао,
само да нечуе выше о невѣсти, коя му грозницу доно-
си. Еданпутъ е прилично до тогъ дошло да у свѣтъ ту-
марне.

3.

Едно ютро оде онъ по свомъ обичаю у цркву. Не-
далеко одъ нѣга клечала е една госпожа, коя е лѣпо, но
просто и путнички обучена была, лице юй е покривено
са златомъ извезенимъ покриваломъ. Ова побожница, и
ако е прилѣжно броянице преко прстию претурала, опетъ
се могло примѣтити, да нѣ башъ толико мыслей къ небу
обраћала. Она е пажливо Плавшу сматрала; после е
нешто са своіомъ сусѣдницомъ шапутала, па опетъ на
Плавшу очи бацала.

Плавша е то примѣтио, али нѣ на то много држао.
Онъ е само помислио: „и она нѣ сигурно тако ружна,
као она мени наменѣна невѣста.“ Овако е мыслио, чимъ
е на кою женску погледао, и ово га већма опечали. Кадъ
изађе изъ цркве, примѣти онъ, да су такође и оне две
побожнице устале и отишле. Нѣка господа ишла су за
нѣима съ найвећимъ почитанѣмъ, и предъ вратима цр-
квенимъ притеку имъ у помоћ, да се у прекрасанъ ин-
товъ попну, ови затимъ седну на другій, и тако оду.
Плавша заключи изъ тогъ, да мораю каква велика го-
спода быти.

Ово появленѣ учинило му се съ тимъ више чудно-
вато, што е сутра данъ опетъ видю. Кадъ онъ крозь
дольню варошь преко каменогъ моста на Самбри пређе,
падне му на умъ, како бы само фантазию растерао, да
се на градићъ попне. На дольнимъ степенима сусретне
ону господо, кою е у цркви видю; ту су стаяла и она
позната два нѣтова. Кадъ дође до мѣста, гдѣ се два пу-
та идући на брдо састаю, изиђу му на сусретъ оне две
непознате, коѣ е такође у цркви видю; оне су разгова-
раюћи се полако ишле и единако се освртале; ерѣ одав-
дѣ се лепо могао видити цѣо Намирѣ, како између два

брда лежи, и крозь кою рѣке Масъ, Самбра и Веде-
ринѣ теку.

Но женске, кадъ се кудъ пеню, нетреба много да
брбляю и да се осврћу; ерѣ могу лако пасти, особито
кадъ е путъ одъ поларастоплѣногъ снѣга клизавъ. Она
съ покриваломъ дала е о томъ живъ примѣръ. Она пад-
не. Плавша нѣколико стена претрчи и притече юй у по-
моћ; учтиво е подигне, на коѣ она благодарѣни му узме
га подъ руку, да бы се насланяла. Она се была мало у
ногу повредила, зато е чешће застаяла и одмарала се
Она е учтиво о свачему запыткивала, и кадъ е између
прочегъ чула, да онъ са чипкама тргуе, зажели и она
што одъ нѣга купити; именуе му гостионицу у коіой се
она налази, и каже му сать, у кои ће онъ чипке нѣой
донети; и нека само упыта за грофицу Силвену. Она
бы се можда и далъ съ нѣиме разговорала, да нису го-
спода съ брда сишла, да виде, што су се ово двоѣ та-
ко задржале. Она исприповѣда нѣима несрећный нѣзинъ
случай, кои мало што нису у несвѣсть пали: брзо и бри-
жливо одведу е доле да кола; а Плавша остане.

Плавша е ишао своимъ путемъ далъ, и кадъ се
кући поврати исприповѣда своіой майцы све што се до-
годило. У опредѣлено време оде онъ у гостионицу и у-
пыта за грофицу Силвену. Одведу га у собу; господа
она была е опетъ у путничкимъ альбинама обучена са
онимъ истимъ покриваломъ преко главе. Онъ юй изнесе
две кутинце пуне красни чипки. Она брзо избере, плати
што е закѣвао, да му притомъ юшть кои златный новаць
за нѣговъ трудъ, и уплете га одма у разговоръ, као
годъ што е и пређашнѣгъ дана идући на брдо чинила.
Кадъ онъ између прочегъ рекне, да одъ Намыра нигдѣ
нѣ было далъ, рекне му грофица: „Ожете ли ступити кодъ
мене у службу? тада ће те моћи цѣлу Француску видити.
Я ћу вамъ дати више плате, него што вамъ трговина
доноси. Вы ће те быти и мога мужа секретарѣ.“

Ово е она съ тако нѣжнимъ и пріятнимъ гласомъ
изговорила, да Плавша у мало што нѣ томъ нѣжномъ
гласу слѣдовао. Али свою матеръ оставити, то нѣ никакко
могао изустити. И ако се десетъ пута заклео, да воле
у бѣлый свѣтъ отићи, него Поликсену кѣрь богатогъ
пожара за жену узети — опетъ одрече грофицы, и увѣ-
раваше е да неможе свою остарѣлу майку оставити.

Но ово е ишло нѣму у рачунъ, ерѣ чимъ е кући до-
шао, приповѣди матери. Ова коя е на то ишла, да се
сину само матерня любовъ укорени рекне: „иди кадъ
оѣнешъ непокорниче еданъ! али Поликсену морашъ ты
опетъ узети; ерѣ я видимъ, да ћешъ ты само тако сре-
ћанъ быти, а я самъ съ нѣзинимъ отцемъ далеко у
преговоре ступила, и небы садъ могла са чести оду-
стати.“

Плавша разаренъ отрчи одма грофицы; но на жа-
лость врати се опетъ у свой дућанчић, ерѣ е грофица
већ была отишла.

Появлѣнѣ оно брзо изчезне. Но г. Плавѣнка нѣ ни-
какко на Поликсену заборавила. Али међутимъ навичай
све учини да се може сносити. Плавша е свакій данъ
морао саслушати о Поликсени, и свакій данъ е одгова-
рао да неће. У томе протече цѣла година, но садъ дође
друга нужда. Краль французскій Лудвикъ XIV. уселио е

себи у главу, да на силу великій човекъ буде; и већ су га и тада звали великимъ али шта се неће по вољи учинити едномъ господару, коме неколико стотина хиљада на услуги стоје? Онъ самъ собомъ дође съ войскомъ 1692. предъ Намиръ, и са неколико центій барута све планове брачне госпоје Плавихке уништи. Еръ по осмодневной обсади освои варошъ, а после 22 сата и градиће; господя Плавихка одъ овогъ стра разболе се и умре.

Плавша био је истина францускомъ кралоу збогъ войничкогъ посредствованя у нѣговомъ браку врло обвезанъ; али смртъ матере своје яко га је тронула. Добра нѣгова майка оставила му је по смрти више иманя него што се онъ надао. Она је лѣпъ новацъ уштедила а онъ није ни знао, и башъ је довољно было, да своју трговину по свомъ одавнашнѣмъ плану распространи. Онъ после едне године одма къ плану приступи, остави доякошнѣй дућанацъ у маломъ сокаку, и подъ кириу всѣй и много лѣпшій дућанъ у najveћемъ и најживљѣмъ сокаку узме. Сва је нѣгова муштерія и овде опетъ долазила. Овде у новомъ обиталишту обрадовао се яко, што је имао башту, а то је башъ за нѣга добро дошло, еръ је био великій любитель цвећа. Башта је лежала съ лѣва и десна, и одстрагъ сучелявала се са сусѣдномъ баштомъ, тако кадъ човекъ унутра уђе, нађе се у самомъ зеленолу. Само малый лѣсъ одъ грабовине и бѣлогъ глога, кои се по гдѣгодъ и пресушио раздвајао је одъ сусѣдне баште, а иначе изгледала је као едно добро. Плавша имао је у својој башти ладникъ одъ дивѣгъ ясмина. Овдѣ је намислио онъ најлѣпше своје време провести, и талијанску граматику сву напаметъ изучити; да бы онъ по времену змогао, као и други трговци, кои съ овомъ робомъ, тргую, преписке съ Италиомъ водити. Притяжатель ове лепе куће, кои је на првомъ спрату сѣдио, био је предсѣдатель главногъ суда; овај се нимало није освртао на свогъ укућанина.

Све му је ишло како треба. Лепотице непрестано су у дућанъ долазиле; оне су увѣкъ нѣшто разгледале распытивале и куповале; а Плавша је одъ дана на данъ све лепшій бывао; Намиркинѣ пакъ потврђавале су, да је нѣговъ еспацъ најодабранія, а цѣна најѣтнѣя.

Но съ граматикомъ талијанскомъ није најболѣ ишло; еръ у Намыру није было учителя талијанскогъ языка. Ово је за нѣга врло труданъ посао био. Къ овоме появи се изненада јошъ и друга сметња:

А.

Кадъ едно јутро при лѣпомъ лѣтнѣмъ дану по обичаю свомъ съ талијанскомъ граматикомъ руци дође у башту, и чимъ подъ ладникъ уђе, спази нѣку дѣвойку, које такође књигу у руци држала и прилѣжно учила. Дѣвойка ова имала је одъ прилике 18 година, и была је нѣжна и прекрасна као кринъ; накратко таква дѣвойка, какву Плавша, у свомъ животу није видіо; еръ онакавъ ликъ и бео вратъ као свѣжый снѣгъ, онакве образе посуте карминомъ, устнице као жеравица, обрве црне као пјавице и око дражестне главе загасите вितिце, као едно чудо египетско, није было лако усвѣту видити.

Плавша стајо је као обсењивъ. Но не мањъ збунила се и она лѣпотница, и сматрала је Плавшу као неко суште-

ство изъ другогъ свѣта. Гледала га је тако, као да никадъ плавогъ младића видила није. Овако збунѣни поздраве едно друго, и обое хиљаду су пута за опрощенѣ молили, а нису се никако ни увредили. Најпосле упусти се у разговоръ; лѣпотница је живо али непонятно разговарала; еръ прво што је мысао Плавше више у очима него у ушима была; друго што лѣпотница није чисто и лепо француски говорила, но мешала је много талијански рѣчій. Но изъ свега су опетъ могли дознати; да се су сусѣди. Она башта, која се съ баштомъ Плавше сучелявала, припадала је оной великой кући, која се углавномъ сокаку Сенъ Фіакръ налази, и овај је сокакъ съ противне стране у еднакой линіи ишао заедно съ онимъ, у комъ је Плавша обитавао. Онъ је дошао да талијански учи а она је опетъ была дошла да учи француски, еръ је текъ пре три месеца изъ Италије дошла, и рада была уколико толико да француски научи.

Доку су се они овако разговарали, кое је доста потешко ишло — еръ су морали и рукама и лицемъ доказивати, да бы што съ француски на талијански и съ талијански на француски превели — зачуе се еданъ женскій гласъ зовући име Жакелина. На то се Жакелина съ Плавшомъ опрости, узме граматику и оде.

Плавша је јошъ као прикованъ стајо, незнајући ни самъ шта му се догодило. Ладникъ одъ ясмина изгледао му је измѣнѣнъ, свакиј му је листићъ садъ прозрачанъ био као смарагдъ; добіе неку несвестъ као дае обчаранъ био. Сѣдне најпосле на оно исто мѣсто, гдѣ је она сѣдила; но чимъ је сѣо, савъ је уздркто као пруть. Говорио је као пјанъ, и единако се кланяо оной отишавшой лепотици, као годъ дае она јошъ ондѣ. Садъ текъ зажели изъ свегъ срца, да сладкозвучный езикъ талијански научи. Закуне се свима светителѣма и светителѣницама, да данъ и ноћъ неће граматику изъ руку испуштати, само да може својој сусѣдници казати — но није самъ знао шта?

Кадъ је хтѣо граматику съ астала узети, види да није нѣгова књига већ да је француска граматика. Жакелина онако збунѣна зграбила је нѣгову граматику. Онъ није съ почетка смѣо ни додирнути ову светиню, коју су нѣжни нѣни прстићи осветили, проклињао је своју судбину зашто се онъ није у ону талијанску граматику претворио, коју је Жакелина са собомъ однела, и коју сунѣне ручице носиле и садъ се съ нѣмомъ заедно у соби налази.

Цѣо данъ ништа окусио није; кадъ није муштерія удућану было, сѣдио је у стражнѣй соби и единако на ладникъ одъ ясмина и на ону велику кућу и за баште гледао. У вече му текъ на паметъ падне, да бы пристойно было, да онъ самъ леној сусѣдници граматику однесе. То одма и учини, за неколико тренутка крозъ прекій сокакъ дође умилу улицу Сен—Фіакра. Велику ону кућу, која је као дворъ изгледала, лако је было наћи. Надъ еднимъ дућаномъ исте куће ставала је велика црна табла съ надписомъ „Сестре Бавичини, маршамоде изъ Милана.“

Догле му је све добро ишло. Но садъ га наеданпутъ нападне некій стра и боязљивость. Онъ прође поредъ дворца и оде далѣ сокакомъ, и кадъ се прилично одъ куће удалио, дође мало къ себи. „Зашто да неућемъ унутра“ помисли у себи, „а нећу никакво зло у кући да учинимъ.“ Врати се опетъ натрагъ. Али што се годъ

вѣдма приближавао кући, то га е све вѣдма стра обуз-
мао. „Шта ће ти казати, кадъ те съ граматикомъ види?
Нећели она држати, да си ты по свему досадный будала?
Заръ писи могао причекати, докъ она сама кнѣгу неза-
иште? И коя е одъ сестара Бавичини управо Жакели-
на? И ко зна, да ли е она кодъ куће? После бы гра-
матика отишла, твоя јошъ едина залога надежда, да е
јошъ еданпутъ видишь.“

Овако размишљавајући прође опетъ усиљнымъ
корацима поредъ дворца и оде сокакомъ навише. Но
што се онъ далъ одъ куће удаљавао, вѣдма га е
желя побуђавала да се натрагъ врати. Поврати се
опетъ и опетъ покрай куће прође. Тако е ишао чи-
тавь сатъ, докъ се у томе и смрдне. После онако умо-
ренъ и доста ердить уђе у свою стражню собицу.

(Продуженъ слѣдуе).

ПИСМА ИЗЪ СЕВАСТОПОЛЯ.

IV. Писмо.

(край)

Овде, т. е. на Михайловской батеріи са сѣверне стра-
не Севастополя, 27. Августа 1855. године спремали су се
за бой, люди су тамо овамо трчали. — Командантъ ме
увѣри, да јошъ не опасностъ близу, и я ступимъ на
главно мѣсто. — Наша резервна войска прелазила е пре-
ко моста, а за њомъ е ишла една колона нерегуларны.
Бомбе и танета непрестано су падала — овде и онде
лежали су мртви конѣи. Я се протурамъ крозь войску
да бы до мои кола доспѣти могла; одъ еданпутъ проле-
ти едно тане у преко крозь нерегуларне колоне, одъ при-
лике на 10 корака далеко одъ мене падне. Ужасъ и сажаленъ
испуни груди мое, и ни корачити нисамъ выше мо-
гла напредъ — ветаръ ме умало небори на землю; ноге
су ми се быле збогъ мокроће и ладногъ вѣтра сасвимъ
скочанбиле, еданъ войникъ приђе мени и подупирао ме
е у ходу, држећи ме исподъ мишке. Мой пратѣій ме
солдатъ — Денчикъ — међутимъ е отишао за кола, и
башъ се садъ враћао, кадъ алъ една бомба прсне у воз-
духу башъ надъ нама, и комадъ еданъ одъ исте разцепи
истомъ [войнику одма главу, нѣговъ мозакъ попрска и
могъ новогъ пратиоца, по шивѣлу. — Я се попнемъ у
кола; придодани ми войникъ пратио ме е, на место пр-
вогъ. — Ладноћа ме мало опетъ обавести. Путемъ самъ
кроила планъ о ономъ што јошъ чинити имамъ. Одемъ
на тргъ, — пѣяцу — и купимъ леба кодъ оногъ доброгъ
маргетана (*ратны продавцы*) Александра Ивановича. Онъ
е најстаріи на пѣяци целой, и јошъ насъ е 4. Августа
на висине Макензіе пратио и тамо намъ велике услуге
учинио; многе е жертве принео, и ревностно помагао гди
е годъ могао; јошъ многи други трговци при томъ су
му вѣрно помагали. Колико е годъ могло леба стати у
кола я накупуемъ, и јошъ выше наручимъ, те Алексан-
деръ Ивановичъ пошлѣ на своимъ колима јошъ 100 ве-
лики лебова горе на брегъ. Дошавши опетъ къ колиба-
ма, дамъ сестри Г. налогъ да садъ она далъ обилази,
надгледа и заповѣсти издае; — јошъ нисамъ знала, ку-

даћемо послане бити. На левой страни борба е непре-
стано траяла, и вѣћ се разносіо гласъ, да ће по насъ
зло испасти. О, то е свакомъ до Бога тешко было! —

У вече се одвеземъ опетъ къ Михайловской бате-
ри, непријатељска таяета летела су непрестано и пада-
ла око насъ, а сестре су на добру свою срећу непре-
стано трчале преко дворане у амбаре гди брашно стои,
еръ су тамо ранѣни матрози лежали. Са сѣверне стране
дође намъ еданъ нашъ офицеръ и замоли да се една се-
стра пошлѣ за ранѣногъ генерала Мартинія, кои е у сѣ-
верный еданъ градињъ донешенъ быо. Я уземъ јошъ
две сестре са собомъ и одвеземъ се тамо. То е была
возидба — Якъ вѣтаръ — прашина намъ е све у очи
летела. — Кочіашъ невиди кудъ тера — мракъ е — не-
може да се путь нађе у тврдиню, мене опетъ стра да
нећу выше бити унутра пуштена, еръ е вѣћ доцне бы-
ло; конѣи немогу ни да кораче далъ; сиђемо доле да
путь продужимо пешице, алъ су ми се ноге тако одъ зи-
ме скочанбиле да ни корака далъ учинити у станю ни-
самъ. Паднемъ у очаянѣ. Напоследку по дугой муци до-
ђемо до врата тврдинѣ, коя намъ, кадъ кажемо ко смо
и зашто у то доба долазимо буду отворена. Генерала
застанемо тешко ранѣна — човекъ е вѣћ у годинама,
раме му е сасвимъ раздрузгано танетомъ. Яко га е то
морало болети, но онъ е съ анђелскомъ грѣливошћу
сносіо. Врло се обрадуе кадъ насъ види, и кадъ му я
кажемъ, да ће една одъ насъ остати кодъ нѣга, да га
негуе; я се опростимъ и одемъ. У помрчини повеземо
се къ батеріи № 4. гди е сестра Л. најстарія; я јој од-
ведемъ и сестру С. у помоћъ. Застанемъ е у највѣнемъ
послу, пуно болесны и ранѣны у собама, вѣћ се выше
немаю кудъ сместити. Четири ранѣна вѣћ су у дворани
лежала. На срећу я самъ была много јошъ леба доне-
ла, и едну канту пуно црвеногъ вина, те јој све дамъ.
Кадъ се обазремъ угледамъ графа Вилорскогъ, гди се
яко съ ранѣнымъ офицерима занима и надгледа ѿ, ништа
га не у станю задржати; ни стра, ни мракъ, ни опасностъ.
Нѣгова носила башъ онда приспѣду, онъ самъ носи и
меће на иста свое ранѣне офицере и шилѣ ѿ у колибе.
Я и тамо одемъ; свуда пуно ранѣны; сва су оделена пу-
на была, две колибе сами офицера пуне; сестре су да-
вале оиима, кои су тешко ранѣни были, тея, и осталимъ
ранѣи и вина. Опетъ се ту састанемъ са графомъ Вилор-
скимъ, вѣћ е было 11 сатій ноћи. Све су сестре быле
на ногама а и отаць Веніаминъ; онъ е дано-ноћно у по-
слу. Нећу ти ништа говорити о јуканю и ечаню ранѣны,
еръ ми то срце и душу потреса. Оставимъ сестре да за
остале бригу воде. Затимъ се сама вратимъ у Белбекъ.
Путь е быо ранѣнима и мртвимъ савъ посуть; неки су
се дизали и полагаано далъ ишли; многа кола возила су
непрестано ранѣне у колебе, вика јукъ и ечанѣ исты
ранѣны была е тако велика, да самъ мислила глава ће
ми пући. Чимъ у нашъ шпиталь дођемъ, заповѣдимъ
одма, те се самоваръ спреми за чай ранѣнима. Вѣћ е
было 2 сата по поноћи. Едва се мало на постелю спу-
стимъ.

Сутраданъ су ме ноге тако болеле, да су ми
неотично сузе на очи удариле, но мало помало опетъ се
ослонимъ на нѣи и почнемъ одати. Замолимъ главногъ

комесара, г. Филипова, да леба набави; све нуждне потребе спремимъ на моя кола, па се опетъ на путъ спремимъ. Ноћу е Мати Серафима обе оне ранѣне сестре мени у Белбекъ послала, и молила ме за конѣ, почемъ е у опасности; я заповѣдимъ да се одма троя кола упрегну и пошлѣмъ ѿ къ Михайловской батеріи; тамо се и я упутимъ. Но какво се позоріе садъ предъ очи мое стави! Страшанъ облакъ, црнь и ватренъ уедно, покривао е Севастополь. — Наши су варошь запалили были. Трупѣ су одлазиле на Черну. Свудъ су ишли и возили се ранѣни; регементе су се изъ вароши враћале. Садъ ми сузе ударе на очи — я редко плачемъ — аль садъ ми сузе мало олакшаю тугу мою. Кадъ у колебе доћемъ предамъ, сестрама коѣ су ми на сусреть дошле, неке потребе, па похитимъ одма къ сестри Б. нѣнимъ болестнимъ официрима однесемъ кошуля, супе, тея, шећера, леба — већ ѿмъ е было леба нестало — однесемъ ѿмъ ракиѣ, и завоя и крпа. Сестра Б. заслужуе велику похвалу. Кадъ ѿй реко да е у опасности и да мора одлазити одавде, почемъ може николаевска батерія свакиъ часъ у воздухъ пренути, замоли ме она, као за неку милость, да ѿй дозволимъ да кодъ нѣни ранѣни, кои су готово сви опасно ранѣни были, остати може, ако nebude могуће и нѣи далъ кудъ однети. Она е на све спремна была, башъ и на саму смръть, аль е само хтѣла судбу свои ранѣника делити. Замоли ме при момъ полазку да е знакомъ крста благословимъ, на смръть ил' на животь, коѣ и учинимъ, нити самъ се смела нѣной светой намѣри противити; аль ми е врло жао было. И я нѣо замолимъ, да она мене благослови, и дубоко у души моѿой осећала самъ нѣну свету любавъ къ госпуду и према нѣномъ ближнѣмъ. Негубећи времена метнемъ све мое ствари на земљу, па онда похитимъ Михайловской батеріи. На томъ е месту быо Хаосъ правый. Мостъ прекинуть, линейни бродови и фрегате, потоплѣне, варошь е у пламену стаяла, димъ црнь дизао се до облака, а честа запалена барута на све су стране земљу потресала. Како е тешко ово све очима гледати и сносити, то само онай зна, кои е онде на месту быо. Сукобимъ се са графомъ Остен-Сакеномъ и онъ ме замоли, да ону сестру на свакиъ начинъ, кодъ нѣноговогъ пріятеля, генерала Мартинія оставимъ и далъ; па ме онда запита за мое здравлѣ, ерѣ примѣти, да се едва мичемъ и погледавши на мой крстъ одговори: „Заиста, крестъ е утвержденіе вѣрныхъ!“ — Ни една одъ наши сестара нѣе ока затворила за 3 ноћи, тако су яко посломъ обтерећене были. Богъ некъ ѿ укрѣпи. — Я нисамъ у станю да нѣюву ревность и нѣюво пожертвованъ доста похвалямъ.

29. Августа 1855. год.

М Р В Н Ц Е.

— У сѣверной Америки у Новомъ Йорку налазаше се у народной войсцы и врло богатъ еданъ трговаць. На овога доће редъ да обноћ кодъ едны путнички кола стражу чува. Те е ноћи грдна киша падала и страшанъ ветаръ дувао. То се богатомъ стражару башъ ни найманъ не допадне. Почемъ е по сата на месту своемъ одстояо наеданпуть изъ свега грла викне Капрала. Овай

дотрчи и запыта га, шта му се случило. Стражаръ изиште допуштѣнъ на десестъ минута, да съ полковникомъ неколико речій проговори. Шта желите? запыта га овай. — „Я само то желимъ знати, шта вреде проклетя ова кола, кодъ кои я стаяти морамъ.“ То немогу управо знати, рекне полковникъ. „Ние ми до праве вредности толико ни стало, одговори стражаръ, я ћу се задовољити и съ тымъ, да знамъ одъ прилике шта вреде.“ Одъ прилике? око свои иляду долара,“ рекне првый. „Иляду долара?“ одговори трговаць, а вы ми дайте листъ папира, дивить и перо, да вамъ навишемъ наредбу на иляду долара, па да идемъ спавати. Я плаћамъ иляду долара, а съ колима нека буде шта было! Полковникъ прими наредбу. Стражаръ легне спавати, а у ютру исплати иляду долара. Кола су остала недирнута, и премда се ясно некаже, али по свой прилици господинъ полковникъ тѣи иляду долара оставіо е у свой цепъ.

— Колачару едномъ доће еданъ прекрасно обученъ человекъ и наручи за подне идућегъ дана две стотине комада колачића. Сутра данъ оде тай истый человекъ къ болтаци едномъ, кой е у другомъ сокаку живіо, и рекне му: Я самъ кроячь колачаревъ; онъ ми е наручіо, да му више пари альина за сроднике нѣгове и то до друге неделъ, будући ће му се кѣи тада венчати, направимъ, съ томъ препорукомъ, да чою кодъ васъ купимъ. Одма се доглавный калфа посла прими и стане услужно комадъ по комадъ предъ крояча износити. Овай избере чое у вредности двеста форинти и замоли, да момакъ еданъ чою за нѣимъ съ рачуномъ заедно до колачара однесе и новце прими. Кадъ у колачарницу, коя е дубкомъ пуна гостию была, доћу, прогура се мнимый кроячь до колачара и пришаће му на уво: „Овогъ самъ человека довео, да одъ васъ колачиће прими.“ Затимъ окренувши се да поће придода ясно: „Избroyћете му дакле две стотине.“ „Одма ћете бити намирени“ рекне колачаръ калфи „само молимъ изволите ме у сусѣдной соби малчицо причекати, па ћу вамъ таки избroyти.“ Калфа оде у сусѣдну собу а мнимый кроячь съ чоіомъ заедно умакне. Чимъ су се мало гости разишли уће колачаръ у собу, гди га е калфа очекивао, донесе велику корпу колачића и почне му ѿ бroyти. Таки послѣдова изаснењ и обоица на жалость свою увидише, да ѿ кроячь и едного и другогъ преварио и съ чоіомъ утекао.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

А У С Т Р И Я.

Телеграфске депеше у бечкимъ новинама являю:

Изъ Лондона 5. Януар. „Глобе“ потврђуе да е Русія безусловно примила аустрийске предлоге, као основъ за преговоре о миру, и нада се, да ће то саюзници пріятељски примити, као и да Русія съ тимъ приманѣмъ, одъ свое стране искрено мысли.

Изъ Петербурга 30. Декембр. Еднимъ указомъ поставлѣнъ е генераль Лидерсъ за главногъ повелителя южне войске и у Крыму. Генераль Сухозанетъ стаће подъ командомъ Лидерсовомъ, а князь Горчаковъ добиће друго опредѣленъ.

Изъ Турина 5. Января. Пиемонтскій е займъ юче премда са якимъ противлѣнъмъ десне стране депутираца одобренъ, и то са 100 гласова противъ 28.

Изъ Редутъ-Кала пишу „Таймсу“ подъ 8. Декем. слѣдуюће: Страшне буре принудиле су прошле седмице све парне лађе, да одъ овдашнѣмъ отвореногъ казукашта отиду у Батумъ, те тако пошта нѣ могла отићи. Нѣ то быо малый задатакъ прећи путь до Батума, кои износи око 25 енглески миля. Сва се войска настанила кодъ Колонія, 4 миля иза Цивіе. Тай е положай доста згоданъ но ипакъ ње врло тешко быти, одржати правилный саобраштай са обаломъ морскомъ, догодъ е време тако рђаво. Да бы се саобраштай олакшао смѣштена е една часть войске у едномъ селу, на по пута између Колонія и Редут-Кала; до когъ е села довозъ потреба на рѣки Копи могућанъ. И самъ е Омер-паша ту; и онъ ње имати доста муке докъ доведе у редъ снабдванъ войске за ову зиму. Но и неприятель нѣ међутимъ бадава седіо. Видећи, да неможе главной войсци Омер-пашиной много досадити, задовољіо се князь Григоріе братъ княгинѣ Дадіанъ, да одъ прилике са 500 людій имеретске и мингрелске милиціе и са селяцыма изъ оближнѣи села на Сугдиди изненада нападне, у којой е вароши едно 180 Турака заостало было. Троица или четворица буду убиени, а 32 буду у постеляма своимъ зароблѣни пре него што се на ларму купити могло. Остали се у найвећой хитости скупе предъ дворомъ княгинѣ Дадіанъ, нападну на свое надмоћне противнике, и истераю ій изъ вароши, и потуку имъ, докъ су по теснимъ сокацима збіени были, едно 60 людій, међу коима е было на жалость и 8 дечанка. На то се обкопаю Турци у конаку княгининомъ, и пошлю одма Омер-паша едного вѣстника съ молбомъ, да имъ пошлѣ помоћъ. Князь Григоріе, видећи да ту храбру четицу неможе растерати, пође са своіомъ четомъ противъ едного мингрелскогъ бега, кои е Турцима помагао, и кои се садъ у едномъ планинскомъ замку на odporъ спремао и овай е молю Омер-пашу за помоћъ, и зато буде Искендеръ - бегъ посланъ, да обадве обседнуте стране ослободи. Овай предузимателный вођа крене се са еднимъ полкомъ коняника и еднимъ батальономъ ловаца и знао е тако вешто маневрирати, да е князь Григоріе заедно са своіомъ четомъ у едну заседу дошао где е 100 людій изгубіо и оданде у бегство обраћенъ, чимъ е посада вароши Сугдиди ослобођена. То ње га зацело научити памети но при свемъ томъ су жителѣи сажаленя достойни, еръ Руси ій принуђаваю, да се противъ Турака оружаю, а Турци опетъ поступаю съ нима као съ неприятельима, кадъ ій съ оружіемъ у руци увате. Како ње се они изъ овогъ незгодногъ положеня извући, и како ње Омер-паша у таквимъ околностима нѣюве симпатіе придобити, то е врло тешко погодити.

ФРАНЦУСКА.

Паризъ 1. Января. О саветскомъ чланку у Монитеру іошъ се еднако говори. Овай чланакъ, кои се сматра као нека загонетка, толкуе свакій по своіой људіи: едни мисле, съ нѣмъ се позива саветъ, да препоручи пра-

влению продуженъ рата, и понуди му за ту цѣль потребне новце и людство. Други веле, саветъ се опомињъ, да се цару съ молбомъ обрати, небы ли приміо врѣвно управленъ надъ войскомъ. Остали су опетъ тогъ мнѣнія, да се у савету бунтовнички гласови появлюю, па зато баяги, да е ова опомена обнародована. Но ово мало прекиданъ, кое за сада нашъ публикумъ и нашу печатню занима, уступиће важнѣимъ вопросамъ садашнѣости.

Шта е у военомъ савету свршено, непродире у явность. Но колико се дознае, савезне су силе показале списакъ о свомъ людству, лађама, и спремовинама, съ коима могу располагати, кадъ се на пролеће ратъ настави. Енглеска вели, да е кадра 60.000 войника на балтиско море опремити.

ЕНГЛЕСКА.

Изъ Лондона (пре негъ што су чули о миру) пишу: Наше надежде мира постаю како кои данъ све слабѣе, и они, кои су се у њи много уздали, покунѣли су носе ве. Уверенъ, да су се пре времена миру надали, починѣ обвлађивати народомъ, а ратный говоръ министеріалны листова „Морнингъ Поште“ и „Глобе“, као и ђутанѣ, Таймса потврђую исто уверенъ. У извештенимъ круговима поговара се, да Русія нѣе примила аустрійска предложеня безъ промене, но при свемъ томъ да Аустрія по договору съ Францускомъ и Енглескомъ зактева одъ Русіе безусловно приманъ предложены условія. Што више Аустрія противъ Русіе корача, то жешће вичу Енглеске новине на Прайску, и само нѣой приписую, што іошъ нѣ царъ Александеръ принуђенъ, да предложеня прими. Ратъ прети, да съ већомъ силомъ букне, а међутимъ спремаю се Дизраели и Тористе съ образованѣмъ яке оппозиціе противъ министерства, ствари могу испасти како му драго, Дизраели наћи ње свагда прилику, да свою красноречивость противъ Палмерстона употреби. Ако се ратъ іошъ и далѣ продужи, томе неће нико другій быти кривъ, него лордъ Палмерстонъ, кои е могао предупредити, да се бичъ рата невіе надъ Енглескомъ; а опетъ ако преговори донесу миръ, опетъ ње быти кривъ првый министеръ, кои е издао народъ, заключившій сраманъ миръ. Изъ овогъ се види, да г. Палмерстону нѣе башъ најболѣ.

ВѢСТИ СЪ БОЙНОГЪ ПОЛЯ.

Париски листови садржаваю читаву поворку новості изъ Кинбурна одъ 3. до 15. Декембра. „Зима се показала у почетку Декембра врло строга. Сређа е, што су Руси оставили приличну количину дрва, и што су лађе поредъ каменогъ угля и журуне донеле. Зданія су поводомъ бомбардана іошъ прилично ведра, и зато су имъ дрвене колебе изъ Камѣша послали. Станѣ здравля было е повольно. Пало имъ е на паметъ, да и позориште едно подигну. Одъ 30. до 31. Декемб. было е заливъ яко замрзнутъ, и ледъ доста тврдъ. 12. после подне почела е юговина; затимъ стане силанъ ветаръ дувати, кои отера лађе читаву милю далеко одъ нѣювогъ правогъ станишта. Овимъ случаемъ пропадну неколико лентгера и други стваріи. Овай догађай доставлѣнъ е адми-

ралу Пеліону, коме се надаю, да ће доби и промотрити стањ мале флотиле за време зиме. 3. Децембра укебаю матрози едногъ Руса, кои се на леду мало удаліо; по његовомъ казиваню налази се еданъ якъ рускій корпусъ близу Очакова, кои њ намерава преко леда напасти, но до 15. Дек. то се не догодило. 21. Окт., као што е још пре јављено, дували су Руси 6. офицера, кои су пошли, да траже лова. Они се ослободе у Одеси 3. Децембр. у размену за друге офицере, и врате се съ лађомъ „Оринокомъ“. Путованъ њіово изъ Кинбурна у Николаевъ было е доста тешко: у Херзону слабо е было обитателя. У Николаеву сместе морске офицере у бродарској школи, а морски кадети показивали су имъ се врло пріятельски, и уобште се фале рускимъ предусретанјемъ. Кадъ е царъ крозь Николаевъ пролазио, позове пред-а-се више офицере своју класа и рекне имъ: „премда смо мы данасъ непријатељи, зато вамъ опетъ пружамъ руку, еръ се надамъ, да ћемо скоро пріятельи постати.“ 2. Новемб. одпрате њ изъ Николаева у Одесу; за првы 14. дана были су затворени у својој соби, а после имъ е допустіо генералъ Лидерсъ, да могу по целой вароши шетати, само нису смели пристаниште посѣштавати, да небы сазнали његово утврђењ. Они су се много дружили съ рускимъ офицерима.— Цео заливъ представляо е велику површину леда. Средства одбране умложена су и свака лађа представляла е малу тврдиню; премда се

одъ стране Руса никакавъ покретъ не быо примѣтио, опетъ су зато были на опрезу.

Изъ Цариграда пишу подъ 26. Децембра: О положеню Омер-паше чуе се, да усредоточава своју войску. Што се тиче његовогъ долазка у Цариградъ, да положи рачунъ о своимъ операціјама, не намъ ништа ближе и опредѣлителніе познато. Међутимъ спремаю се, да пошлю войске у Ерзерумъ. Сви европейски лекари тунеске войске, која е у Батуму спала збогъ опустошавајуће болести, на трећину свогъ пређашњгъ броя, одпуштени су изъ службе. Вѣсти изъ Техерана потврђую, да се руска дипломація приљжно занима са утврђењемъ и разпространенјемъ свога уплива. За Ротшилда изъ Париза спрема се квартиръ у Пери. Изишао е царскій ферманъ, съ коимъ се дае дозволенъ за грађенъ Абду-мецидскогъ канала кодъ Кистенде-а, кои ће Дунавъ съ црнимъ моремъ саюзити и скопчати се съ гвозденимъ путемъ, водењемъ изъ Цариграда у Београдъ. У слѣдству едне вѣсти изъ Камѣша дознае се, да ће француска войска њи долазећегъ пролећа на Дунавъ и у Азию, а у Криму остаће само еданъ корпусъ резерве. Јака зима трае јошъ непрестано у Криму, одъ кое понаввише Пјемонтези страдаю. Разпрекаванъ остали докова кажу да е одложено до идућегъ месеца.

Течай новаца: Дукати, 13³/₄. Сребро, 109¹/₂—10 39. за банке.

ОГЛАСИ.

Стѣцишта отвараю се:

1. При Суду Окр. Крагуевачкогъ надъ иманјемъ поч. Стевана Јовановића калајцие изъ Божурнъ 20. Фебруара ов. г.

2. При Суду вароши Београда надъ иманјемъ поч. Јована Танасіевића б. кафе терзискогъ 10. Фебр. ов. г.

3. При Суду Окр. Црнорѣчкогъ надъ иманјемъ поч. Косте Котића б. жителя Заичарскогъ 10. Фебр. ов. г.

4. При Суду Окр. Крагуевачкогъ надъ иманјемъ поч. Евте Јовановића изъ Корићана 13. Фебруара ов. г.

5. При Суду Окр. Крушевачкогъ надъ иманјемъ поч. Миленка Радойковића и његовогъ наслѣдника Милорада 27. Јануара ов. г.

6. При Суду Окр. Београдскогъ надъ иманјемъ поч. Стевана Нешића изъ Ритопека 20. Фебруара ов. г.

7. При Суду Окр. Београдскогъ надъ иманјемъ презадуженогъ Гвоздана Димитријевића изъ Вишњице 17. Фебруара ов. г.

8. При Суду Окр. Крушевачкогъ надъ иманјемъ поч. Стојана Нешића 31. Јануара ов. г.

9. При Суду Окр. Крушевачкогъ надъ иманјемъ поч. Радойце Спасовића изъ В. Главе 10. Фебр. ов. г.

У Смедереву продаваће се непокретна добра Косте Ђорђевића за дугъ Стевана Чупића и то: 13. 14. и 15. Фебруара ов. г.

У Смедереву продаваће се непокретна добра Ђорђа Стојковића иначе Бутрића за рачунъ дуга пупиларногъ 26. 27. и 28. Јануара о. г.

(2—3) Слѣдујуће земљ у шабач. окружню наодеће се, и собственности масе поч. Сараѣкосте принадлежеће, продаемо изъ слободне руке, имено: 1., велику едну на по сата одъ Шабца на Сави наодећу се ливаду, у којој и родне горе има, и 2., едну мању ливаду на Фрталъ сата одъ Шабца до пута у Поцерину водећегъ. Ова ће се продая држати 8. 9. 10. месеца Фебруара т. г. предъ зданіемъ окружногъ начальчества у Шабцу, прва два дана пре а трећегъ и пре и после подне.

тутори масе
Коста Д. Пешика.
М. Барловацъ.

(1—3) У дућану (у кући г. Попечителя Марковића) кодъ подписане налази се у великомъ избору: разны ко-

афира, маншета и грудны букета и свега другогъ женскогъ накита за балоуе, по најѣтинјоу цену. Исто тако подписана препоручуе се почитаемомъ женскомъ полу за фризиранъ косе по најновіој моди.

ТЕРЕЗА ШТОЛЦЪ.

К. С. Лицей славиће по обичаю и ове године празникъ просвѣтителя србскогъ Св. Саве, на коју своју славу овимъ совѣтъ лицейскій све любитель просвѣте учтиво позива.

Мою башту заедно съ кућомъ, која се налази у сокаку идући одъ Стамбол-капије къ г. митрополита башти, даемъ подъ кирију одъ 1. Марта ове год. Ко е има волю узети, нека се ради договора и погодбе кодъ мене подписаногъ пріави.

КОНСТАНТ. ГЕРМАНЪ.

— Збогъ неке сметњ у Типографіи одоцнио е се прошлый листъ одъ поште.